

Heide [VERTELT]

www.heidevertelt.be



292

17 augustus 2025

Doe zeker mee vanaf 15 september 1000 euro te winnen!

De "VZW Heide vertelt" heeft succes geogst met het uitgeven van het boek! Was het aanvankelijk doel een 300-tal boeken te verkopen dan is het resultaat (meer dan 1000) nu al verbluffend. Vandaar dat we de kopers van het boek iets willen teruggeven. Wie het boek ondertussen nog niet in zijn of haar bezit heeft kan er nog altijd één kopen. Maar het is ook heel belangrijk dat je het hebt gelezen om te kunnen meedoen! Wij lanceren tussen 15 september en 10 oktober een wandelzoektocht in het centrum van Heide. Wij hebben het zo opgevat dat je de tocht in twee delen kan doen, ideaal voor mensen die niet graag lang wandelen. Zowel deel één als deel twee vertrekt op het Heidestatieplein en eindigt in die omgeving. Tijdens de tocht moet je vragen beantwoorden en aan de hand van een aantal foto's bepaalde zaken zoeken, om dan te eindigen met een schiftingsvraag. Een jury zal prijzen toekennen aan twintig deelnemers, zij ontvangen waardenbons van de gemeente Kalmthout, op te kopen bij Kalmthoutse handelaars, met een gezamenlijke waarde van 1000 euro! Het deelnemen zelf is volledig gratis, je kiest zelf wanneer je de wandelzoektocht maakt in zijn geheel of in twee delen. Deelnameformulieren zijn vanaf **maandag 15 september** te verkrijgen op de volgende plaatsen: - *Visit Kalmthout, Putsesteenweg*; - *dagbladhandel Bouckaert-Pelckmans, Heidestatiestraat*; - *café Sandy*; - *café 't Centrum, -eetstation of aan de infostand tijdens de Kalmthoutse dorpsdag Heide op 21 september*. Er mag per deelnemer slechts één formulier ingediend worden om in aanmerking te komen voor een prijs. De prijsuitreiking heeft plaats op zondag 12 oktober om 10u30 in de voetbalkantine van Heibos SV, ingang Vredelaan. Die morgen zal ook ons 300^{ste} nummer van "Heide vertelt" aan de abonnees worden verzonden. **Niet echt moeilijk, maar wel ontspannend wandelen in het mooie Heide!**

**Wandelzoektocht
in Heide
van 15/9 tot 10/10**

organisatie: VZW Heide vertelt
deelname GRATIS
INFO: www.heidevertelt.be

Heide [VERTELT]

**Van 15 september tot 10 oktober
WANDELZOEKTOCHT IN HEIDE
1000 euro aan prijzen Info: www.heidevertelt.be**

Wat als Vlamingen en Nederlanders één land hadden gevormd?

Bij zijn pot (en pint) in Olen werkt keizer Karel, zijn grootmoeder Maria van Boergondië indachtig, hard aan de eenmaking van de Nederlanden binnen het Habsburgse rijk. De Gentse Mechelaar of Mechelse Gentenaar ziet de zelfstandige 17 provinciën, binnen een "Bourgondische Kreitz" wel zitten. Ten zuiden van de grote rivieren en in de Antwerpse Kempen zien ze dat trouwens al lang zitten. Helaas als dan "dien Koninck van Spangieën" op het toneel verschijnt en de rondedans voor de heerschappij over onze gewesten door de grote mogendheden is ingezet, verzwind de droom van Karel langzaam maar zeker. Een diepe scheur doorheen de 17 provinciën ligt ons te wachten. In de noordelijke contreien van het toenmalige "Edele Brabant Were Di" heeft men de bui zien hangen. En die van de Kempen en die van onder de Moerdijk hebben het niet kunnen beletten : dat de "Staatsen" uit het noorden tegenover de "Roomsen" uit het zuiden komen te staan. Het worden penibele tijden voor onze mensen in het kerngebied van de lage landen bij de zee. En toch zijn de heren van Kalmthout/Essen, de abten van de abdij van Tongerlo, de oranje-idealen niet geheel ongenegen geweest. De verstandhouding met de Prins van Oranje is op een bepaald ogenblik zelf groot te noemen. En staat de wieg van de "Calmetholter van in den beginne" ook niet ergens in het land van de Brede Aa? Trouwens waren er in die tijd ook in Kalmthout geen echte orangisten? Waarom wonen er in Noord-Brabant zoveel "Van Kalmthouten" misschien? En waarom vinden wij anders op de kleine klok uit het torentje van de Sint-Christoffel/Sint-Jacobskapel, in 1599 gegoten te Mechelen door de beroemde klokkengieter Van der Ghein en vandaag nog altijd te bezichtigen in de gebouwen van het Kalmthoutse OCMW, medaillons met de beeltenissen van Keizer Karel, Filips de II-de, maar ook van Uilenspiegel? En waarom staat er anders boven het medaillon met Uilenspiegel in gotische letters geschreven : "Liever Turks als paus" en is dit gezegde onderaan rechts aangevuld met een zotskap? Licht in de kunstzinnige uitdrukking niet altijd een waarheid verborgen? En waarom is er in Kalmthout een Geuzenbak? Ook bij ons in de Kempen, ook in de heerlijkheid Kalmthout/Essen, hebben de oranje-idealen geleefd : de privilegiën van den lande bewaren en de vrijheid en onafhankelijkheid van de Nederlanden, gebet in broederlijkheid en onderlinge verdraagzaamheid, behoeden. Helaas het water is diep. Als dan de pletwals van de grote mogendheden over ons is heen gegaan doet zich een onvermoede en enige kans voor. Bij de val van Napoleon ondertekenen die grote mogendheden op 26 juni 1814 het protocol van Londen dat onze lage landen bij de zee verenigt in één staat : een bufferstaat aan de Franse noordergrens. Koning Willem I, die alle kansen krijgt, zal het echter verknoeien : zijn staatsinmenging in het onderwijs, zijn inmenging in de benoeming van priesters en in andere netelige godsdienstkwesties, waarin Noord en Zuid tegenover elkaar staan, zijn aantasting van de persvrijheid. Beneden de grote rivieren groeit dan ook het protest, ook al willen onze gemeenten Kalmthout, Essen en Wuustwezel uitdrukkelijk geen heibel. Toch luidt ook hier in stilte langzaam maar zeker het 12-W's-parool : *"Wij willen Willem weg, wil Willem wijzer wezen, wij willen Willem weer"*. In 1830 dan als België onafhankelijk wordt komt de Noorderkempen in een moeilijke situatie terecht: het zuiden waartoe het behoort maakt zich los van het noorden, waarmee het door de eeuwen heen de meest hartelijke betrekkingen heeft gehad. Die van Kalmthout-Nieuwmoer zullen het



trouwens ook later niet aan hun turfers-hart laten komen. Tussen hen en die van Achtmaal-Zundert wordt er nog steeds intens getrouwd. En over de grens heen sjouwelen ze dagelijks, nog op hun eigen speelse wijze, een woordje oud "*brôbaans*". En die van Ossendrecht aan de andere kant van d' hei zingen even spontaan en enthousiast "*Wij zijn van Ossendrecht*" op het wijsje van "*Hoe schoon is de Kempen*". Maar het water, dat blijft te diep. In het onafhankelijke België is er ook in Kalmthout een aflossing van de wacht in de politieke wereld. De "*mannen van het ancien regime*", burgemeester Sheehan en secretaris Van Beringhen, die nog de Oostenrijkse tijd hebben meegemaakt ruimen plaats voor een uitgesproken Belgicistisch en royalistisch new-look duo : burgemeester Cas en secretaris Bruyninckx. Zij ontvangen dan ook met veel eer Leopold I, koning der Belgen, tijdens een bezoek aan de familie De Merode op De Greef. En langzaam krijgt de grens tussen Noord en Zuid haar definitieve

vorm en verdwijnen ook met de tijd de strubbelingen tussen België en Nederland voor goed. En op zijn domein Vogelensanck, in het huis waar later dokter en OCMW-voorzitter Van Peel woonde, is burgemeester Cornelius Cas een gelukkig man. Zo ziet men hem op een oude foto uit het gemeentearchief met zijn fantastische strooien hoed en vergezeld van zijn trouwe hond, een scheper, wandelen langs de toen nog tengere Cassenboom. Onze geklasseerde Cassenboom langs het Heuvelspadje, een monument van een zomereik, met zijn korte broekjes aan, herinnert ons inderdaad aan onze gemeente bij het ontstaan van een onafhankelijk België. En het is toen gebleken : het water tussen noord en zuid blijft vooralsnog te diep.

(verhaal van wijlen Jan Caluwaerts in "Kalmthoutse broodjes", foto van de Cassenboom)

Het Fort van Ertbrand: Een stille getuige van een bewogen eeuw.



2020-10 Fort van Ertbrand Kapellen - Foto Wim Kuypers

Aan de rand van de Kalmthoutse Heide, verscholen tussen het groen van Kapellen en Kalmthout, ligt het Fort van Ertbrand. Tegenwoordig lijkt het een vergeten bouwwerk, ontoegankelijk en stil, maar ooit maakte het deel uit van een groots militair plan om België te beschermen tegen een oprukkende vijand. Een vesting in het groen, "*Het Fort van Ertbrand*" werd gebouwd tussen 1906 en 1913 als onderdeel van de buitenste fortengordel rond Antwerpen, een verdedigingslinie bedoeld om de stad te beschermen tegen een belegering. Antwerpen werd toen beschouwd als een '*nationale réduit*' een laatste toevluchtsoord voor het Belgisch leger in tijden van oorlog. Het fort maakte

deel uit van een netwerk van betonnen vestingen, gebouwd met de nieuwste militaire inzichten uit die tijd. Het fort is een klassiek voorbeeld van een Brialmontfort, genoemd naar de Belgische vestingbouwkundige Henri Brialmont. Het werd half in de grond ingegraven, omringd door een gracht, en voorzien van dikke betonnen muren die bestand moesten zijn tegen artillerievuur. In het hart van het fort bevonden zich kazernes, munitieopslagplaatsen en observatieposten.

De Eerste Wereldoorlog: te laat klaar.

In augustus 1914 viel Duitsland België binnen. Het Fort van Ertbrand was op dat moment net afgewerkt, maar kon slechts een beperkte rol spelen. De Duitse artillerie, die sterker en moderner was dan voorzien, maakte korte metten met de fortengordel rond Luik en later ook met die rond Antwerpen. Het fort werd geëvacueerd nog voor het effectief in gevecht kwam.

Nieuwe dreiging, nieuwe functie

In de jaren dertig, met de dreiging van een nieuwe oorlog, werd het fort gemoderniseerd. Het kreeg luchtafweergeschut en aangepaste bunkers. Maar ook tijdens de Tweede Wereldoorlog speelde het nauwelijks een actieve rol. In mei 1940 trok het Belgisch leger zich snel terug, en nadien werd het fort gebruikt door de Duitsers als opslagplaats. Na de oorlog gebruikte het Belgisch leger het fort als munitieopslagplaats.

Natuur en mysterie

Vandaag is het Fort van Ertbrand militair domein, ontoegankelijk voor het publiek. De natuur heeft er langzaam haar plaats terug ingenomen. Het is een belangrijke biotoop geworden voor vleermuizen, vogels en zeldzame planten. De grachten staan vol met water, de muren zijn bedekt met mos en klimop. Voor wie langs de Ertbrandstraat wandelt of fietst, blijft het fort een mysterieuze plek. Slechts hier en daar verraaft een betonnen bunker of een oude mitrailleuropening dat hier ooit een verdedigingslinie lag. Het is een plek die tot de verbeelding spreekt van verhalen over soldaten,



2020-10 Fort van Ertbrand Kapellen - Foto Wim Kuypers

wachtposten en ondergrondse gangen tot het geruis van de wind tussen bomen die ooit uitzicht boden op "Het Fort van Ertbrand", het is meer dan een militair overblijfsel. Het is een stukje vergeten geschiedenis dat de spanning van de twintigste eeuw nog steeds ademt. Terwijl de moderne wereld zich eromheen ontwikkelde, bleef het fort grotendeels onveranderd, een monument van beton en stilte.

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Familiesportdag komt eraan!

Op zondag 31 augustus organiseert de gemeentelijke sportraad al voor de derde maal een familiesportdag. Het is een tweejaarlijkse gebeurtenis op het einde van de schoolvakantie om de Kalmthoutse sport in het daglicht te stellen en tegelijkertijd kinderen en volwassenen uit te nodigen om de vakantie mooi af te sluiten met een dag spel en sport. Om dit te organiseren staan tal van sportverenigingen klaar om het geheel mee te ondersteunen. Het wordt gratis aangeboden. Een ideale gelegenheid ook om kennis te maken met de verschillende sportclubs in onze gemeente. Het treffen heeft plaats op de sportvelden Heikant van 10u tot 16u. Iedereen, jong en oud, is welkom!



Ook Kalmthout had een na-tour criterium!

In 1966 kreeg Kalmthout voor het eerst een avondcriterium voor beroepsrenners, dit onder impuls van het toenmalige ACW met Jos Mous, Jef Geuens, Guillaume Maes, Frans Michielsens, Michel Wils, Jules Van Oers, Louis Boden, Petrus Boden en burgemeester Adriaan Van Hooydonck als organisatoren. Het vertrek en aankomst was op de Kapellensteenweg aan de toenmalige garage Van Trier (nu Colruyt). De



omloop liep vanaf de Kapellensteenweg naar het Kerkeneind en Driehoekstraat om zo via de Foxemaatstraat terug op de Kapellensteenweg te komen. Tijdens de eerste editie in 1966 was er eerst een ploegentijdrit gewonnen door de Flandria ploeg met Kalmthoutenaar Flory Ongenae, Ronny Van de Vijver en de Waal Emiel Bodaert. De rit in lijn werd gewonnen door Peter Post voor Jos Boons en streekgenoot Frans Brands. Het jaar nadien een zelfde organisatie, nu met Ward Sels als winnaar, hij won voor Staf De Smet. De derde editie in 1968 werd gewonnen door de Brit Graham Webb, deze Brit was het jaar voordien nog wereldkampioen bij de liefhebbers geworden. Walter Boucquet

werd tweede en Kees Haest derde. In 1969 was het opnieuw de beurt aan Peter Post om te zegevieren, dit voor zijn landgenoten René Pijnen en Rini Wagtmans. De laatste organisatie van het criterium was er in 1970, toen won Noël Van Clooster voor Georges Pintens en Rini Wagtmans. Het Kalmthoutse avondcriterium was telkens een schot in de roos wat het aantal toeschouwers betrof, het Kerkeneind zag telkens "zwart van het volk". Er waren toen ook nog wel wat cafés op de omloop waar ambiance was, de Zoeten Inval, café Den Driehoek, het Volkshuis en bij café bij Rozeke. Vanaf 1970 geen criterium meer, of het de echte reden was laten we in het midden, maar het waren dat jaar gemeenteraadsverkiezingen en laat nu dat het tijdstip zijn dat er heel wat veranderde in het Kalmthoutse politieke midden!

(foto: Peter Post, naar een verhaal van wijlen Michel Lambrechts)

Buurtkoffie met "Visit Kalmthout" als gast!

Dinsdag 19 augustus om 14.00 uur is "Visit Kalmthout" te gast op de buurtkoffie van de wijk Dennendaal in het Ernest Alberthuis, Hortentiadreef 31. Zo kunnen de aanwezigen kennis maken met al het moois dat onze gemeente te bieden heeft. Warme en koude dranken staan klaar, iedereen is welkom!



Wim Kuyps maakt oude foto's mooi!

Vorige week publiceerden wij een foto van het hotel "au bien venue" op het Heidestatieplein. Wim maakte er meteen gebruik van om een paar foto's van deze zaak in te kleuren.



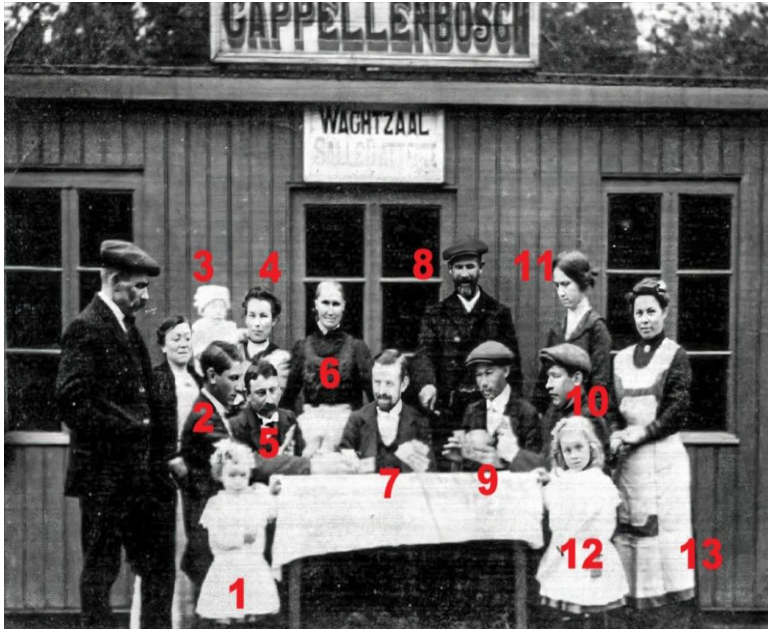
Jazz op de Hei!

Op de terreinen van Diesterweg gaat op zaterdag 23 augustus voor de derde maal "Jazz op de Hei" door. Drie jaar geleden werd de draad, van dit eens zo succesvol festival, terug opgepikt en na drie organisaties mag gerust gezegd worden dat dit evenement er terug staat. De editie 2025 wordt een "grand cru", dat kondigen de organisatoren aan. Met STUFF., Adja, Meral Polat, Fela Kuti Celebration Band, Laura De Jongh en Dries Laheye is het een aantrekkelijke affiche geworden. Ook zondag 24 augustus wordt een muzikale topdag voor jong en oud, met shows, verrassingen en de gezelligste festival-zomerbar, gratis inkom! Alle info & tickets: www.jazzopdehei.be.

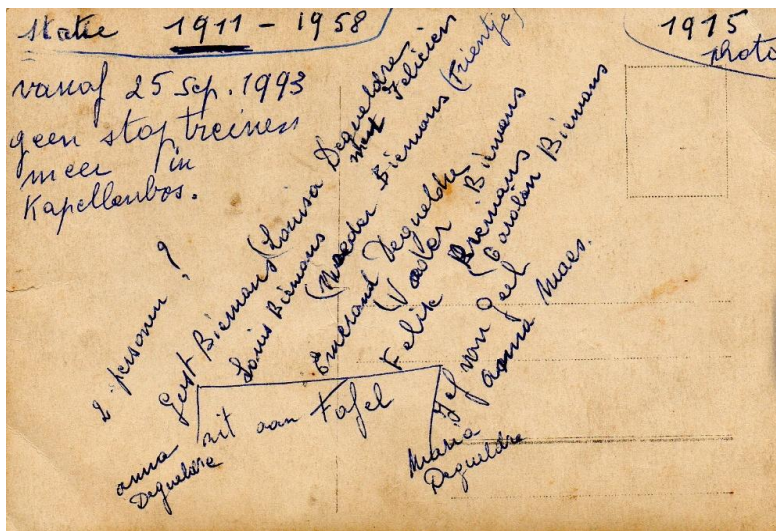


Waar Lijn 12 haar sporen achterliet..., een reactie!

Alle reacties die wij ontvangen over ons boek zijn heel positief en vriendelijk, wat ons (beide auteurs) heel veel plezier doet. Wij zijn dankbaar voor de bijkomende aanvullingen op artikels en foto's zoals deze in ons boek zijn verschenen. Jan Ingelbrecht verstuurde mij extra informatie over een foto die u kan vinden op pagina 86 - station Kapellenbos. De foto werd genomen voor de wachtzaal van de treinhalt waarop Carolin Biemans (alias tante Sidonia) staat. Ik heb de achterzijde van deze postkaart ontvangen met daarop alle namen van de afgebeelde personen, op twee na. De namen van deze personen kan ik er nog aan toevoegen:



1. Anna Degueldre
2. August Biemans (20 jaar)
3. Felicien Degueldre
4. Louisa Degueldre-Maes
5. Louis Biemans
6. Moeder Biemans, Trientje (61 jaar)
7. Emerand Degueldre (26 jaar)
8. Vader Biemans (51 jaar)
9. Felix Biemans (22 jaar)
10. Jef Van Geel
11. Carolin Biemans (17 jaar)
12. Maria Degueldre
13. Anna Maes



Op het kaartje staat: **2 personen?**

Dat zijn de twee personen links op de foto
Zoekwerk gedaan voor mijn boek geeft de namen:

Jacobus Van Ginneken, 51 jaar, en Maria Catharina Vogels (echtgenote Jacobus)

Verder nog statie 1911 – 1958

Vanaf 25 september 1993 waren er geen stoptreinen meer in Kapellenbos.

Foto dateert uit 1915

(bijdrage van Paul Witters)



Oude en vergeten beroepen van vroeger

Vandaag: Liftbediende (81)

Tegenwoordig hoef je alleen op een knop te drukken en de lift staat binnen een paar tellen voor je neus. Vroeger was dit wel anders, de liften bewogen niet met een simpele druk op de knop. Vroeger was er een liftbediende die ervoor zorgde dat de deuren open en dicht gingen en dat je er op de juiste verdieping uit kon!



Medewerkers gevraagd!

Het is al een project dat sedert 2023 loopt in het kader van “*Denk mee voor Heide*”. Ons project werd toen door de gemeente weerhouden om uit te voeren. Na heel wat voorafgaand werk is het project nu in uitvoering. De dakgoten werden al vernieuwd en deze week werd er gestart met het zandstralen, en het opnieuw opvoegen. Via “*Heide vertelt*” werd dit project, op vraag van enkele burens, in 2023 opgestart. Vandalisme was de trigger om hiermee iets te doen. Vervolgens werd er een werkgroep geïnstalleerd om dit uit te werken in overleg met de gemeentediensten. Nu twee jaar later zijn er binnen de werkgroep enkele mensen die moeten afhaken om fysieke reden, maar moeten we wel verder met ons project!

Het oudste bouwwerk bewaren als relict!

Wie het boek “*waar lijn 12 haar sporen achterliet*” heeft gelezen zal met ons de waarde van dit kleine gebouwtje kunnen waarderen. Vooraleer er nog maar sprake was van Heide als dorp was het “*kapelleke*” het enige bouwwerk dat er in de woestenij te bespeuren viel, het was een ijkpunt voor vele passanten en latere toeristen. Dat velen, met ons, vinden dat dit in een goede staat voor het nageslacht moet bewaard worden is dan ook niet vreemd. De gemeente heeft alvast het licht op groen gezet om deze wens te verwezenlijken maar er is meer!

Een nieuwe werkgroep:

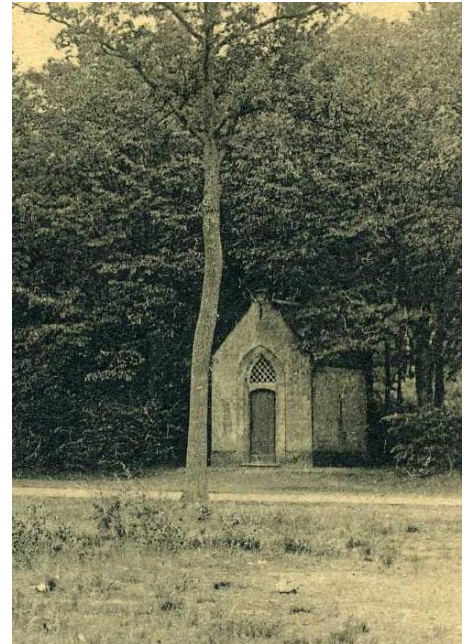
Bij het indienen van het project in 2013 was er al afgesproken dat de gemeente zou bekijken wat er aan de buitenzijde en rondom het kapelleke kon gebeuren en zou de werkgroep de binnenzijde aanpakken. Wij, die nog overblijven van de enthousiaste werkgroep, willen dit nog altijd maar we moeten nu wat steun krijgen. De gemeente gaat ons op financieel vlak het nodige materiaal en expertise ter beschikking stellen maar de werkgroep staat in voor de uitvoering. Nadat de renovatie aan de buitenzijde is uitgevoerd, en de toegangsdeur wordt gerepareerd, is het aan de werkgroep! Concreet gaat het over de opkuis, schilderwerken en het herinrichten van de kapel. Daarnaast zijn er ook voorstellen om de omgeving rondom het kapelleke wat aantrekkelijker te maken (rustbank, groen, enz.) en plannen om de kapel te eren op het ogenblik dat dit alles is gerealiseerd.

Stel je kandidaat voor deze tijdelijke opdracht!

Via een mail naar de redactie van “*Heide vertelt*” kan je aangeven dat je interesse hebt om kortstondig mee te werken aan dit project en er zo mee voor te zorgen dat dit relict bewaard blijft voor de toekomst. Veel wordt er niet verlangd, eens samen nadenken over de aanpak, en er eens een dag of twee actief mee bezig te zijn! Wat wij ook belangrijk zouden vinden is dat er één of meer dames als kandidaat mee in de werkgroep zou komen, ook de herinrichting van de kapel moet ter harte worden genomen! (*indien interesse graag voor 25/8 uw deelname melden*)

100 jaar geleden werd Jelena de Belder-Kovačič geboren.

De wortels van Jelena, een jeugd tussen bloemen en wijngaarden. Lang voordat ze in Kalmthout een arboretum tot wereldfaam bracht, groeide Jelena op in een landschap van rivieren, wijngaarden en eindeloze velden vol bloemen. Haar liefde voor de natuur was geen latere ontdekking, maar een erfgoed dat ze van huis uit meekreeg. Jelena werd geboren op 3 augustus 1925 in Jasenovac, destijds onderdeel van het Koninkrijk der Serven, Kroaten en Slovenen. Ze was de dochter van Andrej Kovačič, een landbouwingenieur, en Elza Zorčič, beiden van Sloveense afkomst uit de streek Bizeljsko in het huidige Slovenië. Kort na haar geboorte verhuisde het gezin naar de Baranja-regio, waar haar vader als beheerder werkte op het Belje-landgoed. Het was een omgeving waar landbouw en natuur onlosmakelijk met elkaar verbonden waren: wijngaarden op glooiende heuvels, akkers tot aan de horizon, en seizoenen die het ritme van het leven bepaalden. Binnen de familie kreeg Jelena de bijnaam “*Tratinčica*”, madeliefje, omdat ze straalde wanneer de eerste voorjaarsbloemen verschenen. Als klein meisje kende ze de velden, bossen en boomgaarden als haar broekzak. Ze vertelde later hoe ze in de lente de wilde bloemen begroette, in





Jelena de Belder-Kovačič

de zomer hielp bij het oogsten, in de herfst noten raapte, en in de winter met paard en slee naar school reed. Naast haar liefde voor planten kreeg Jelena ook ambachtelijke vaardigheden mee: haar moeder leerde haar borduren en het maken van handschoenen van zeemleer. Jelena begon haar schooltijd in Kneževo en vervolgde haar opleiding aan gymnasia in Osijek en Ptuj. Ze was leergierig en gedisciplineerd, eigenschappen die haar later zouden helpen in de veeleisende wereld van de dendrologie. In 1947 startte ze aan de Universiteit van Zagreb met een studie agronomie. Daar ontdekte ze haar bijzondere interesse voor houtige gewassen en sierplanten. Vier jaar later, in 1951, studeerde ze af. Na haar afstuderen werkte Jelena in een stedelijke boomkwekerij nabij Zagreb. Maar haar ambities reikten verder dan de grenzen van het toenmalige Joegoslavië. In 1953 kreeg ze toestemming om naar het buitenland te reizen, uitzonderlijk in die tijd. Ze liep stage bij de Petersen-kwekerij in Denemarken, werkte in boomkwekerijen in Holstein (Duitsland), en kwam in 1954 terecht bij de Lombarts-kwekerij in Zundert (Nederland). Tijdens deze internationale

ervaringen hoorde ze voor het eerst over een oude kwekerij in Kalmthout, een naam die toen nog weinig voor haar betekende, maar later synoniem zou worden met haar levenswerk. Jelena's jeugd was doordrenkt van natuur, discipline en vakmanschap. De velden van Baranja, de lessen van haar ouders en de vroege kennismaking met Europese boomkwekerijen vormden de stevige wortels waaruit later de weelderige kroon van haar carrière zou groeien. Of zoals ze zelf eens zei: "Je kunt geen grote boom worden zonder diepe wortels." Wil je meer weten over de verdere levensloop van Jelena de Belder lees dan het verhaal in "Heide vertelt" nummer 81 van 18 juli 2021. [KLIK HIER.](#)

Uit de oude doos!

Momenteel wordt de Achterbroeksteenweg heraangelegd met aan weerszijden een fietspad. We vonden een foto terug genomen ter hoogte van het Strijboshof, we herkennen zeker nog het gebouwtje rechts en de poort, de plaats waar je nu van lekkere Roma-ijis kan smullen! Belgrano was de naam van de villa die in 1970 door de gemeente Kalmthout werd aangekocht!

